

[Начало](#) > ... > [Съдебни Процедури](#) > [Граждански Дела](#) > [Признаване И Принудително Изпълнение На Съдебни Решения](#) > [Процедури За Изпълнение На Съдебно Решение](#) > [Belgium](#)

Процедури за изпълнение на съдебно решение

Съдържание,
предоставено от

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Какво означава принудително изпълнение в областта на гражданските и търговските дела?

Ако длъжник не спазва доброволно съдебно решение, кредиторът може да поиска привеждането му в изпълнение от съдилищата; това се нарича принудително изпълнение. То изисква изпълнително основание (член 1386 от Съдебния кодекс), тъй като налага навлизане в правната сфера на длъжника. Такова изпълнително основание обикновено е съдебно решение или нотариален акт. От уважение към неприкосновеността на личния живот на длъжника в определени моменти не може да се иска изпълнение на изпълнителното основание (член 1387 от Съдебния кодекс). Изпълнителното основание се привежда в изпълнение от съдебен изпълнител.

Обикновено принудителното изпълнение се използва за събиране на парични средства, но може да се използва и за налагане на извършването или въздържане от извършването на дадено действие.

Друг важен аспект е имуществената санкция (член 1385*bis* от Съдебния кодекс). Това е средство за оказване на натиск върху осъдения с цел да се насърчи изпълнението на съдебното решение. В определени случаи обаче не може да се налага имуществена санкция: когато лицето е осъдено да заплати определена парична сума или да спазва трудов договор, както и когато това би било несъвместимо с човешкото достойнство. Имуствената санкция се изпълнява въз основа на изпълнителното основание, което я разпорежда, поради което не се изисква друго такова основание.

В случай че дадено лице е осъдено да заплати определена парична сума, изпълнението на вземането се извършва от активите на длъжника и се нарича налагане на заповед. Прави се разграничение между вида на заповедите вещи (движими или недвижими) и естеството на заповедта (обезпечителен заповед и изпълнителен заповед по съдебно решение). Обезпечителният заповед се използва в спешни случаи за поставяне на вещи под надзора на съда: положението на вещите остава непроменено, за да се гарантира последващото принудително изпълнение. Лицето, на което е наложен заповед, губи контрол над вещите и не може да се разпорежда с тях. Не може да ги продава, нито да ги преотстъпва. Когато вещи на длъжника са заповедени в изпълнение на съдебно решение, те се продават и постъпленията от продажбата се дават на кредитора. Кредиторът няма права върху заповедените вещи, а само да получи на постъпленията от тяхната продажба.

Освен това въз основа на молба по член 1445 и сл. от Съдебния кодекс съществува също заповед за заповед върху вземания на длъжника към трети лица (вж. по-долу).

Освен обичайния обезпечителен заповед и изпълнителния заповед върху движимо и недвижимо имущество съществуват и специални правила за възбраната върху кораби (членове 1467–1480 и членове 1545–1559 от Съдебния кодекс), залога (член 1461 от Съдебния кодекс), връщането на неправомерно взети с изпълнителен лист вещи (членове 1462–1466 от Съдебния кодекс) и неприбраната реколта от плодове и

посеви (членове 1529–1538 от Съдебния кодекс). В останалата част от документа ще се съсредоточим само върху обичайния заповед.

2 Кой орган или кои органи са компетентни да извършват принудително изпълнение?

Съдебни изпълнители и съдии по заповедта. Последните са компетентни да разглеждат спорове, свързани с принудителното изпълнение.

3 При какви условия може да се издаде подлежащ на принудително изпълнение документ или решение?

3.1 Производство

2.1.1. Обезпечителен заповед

За налагане на обезпечителен заповед по принцип се изисква разрешението на съдията по обезпеченията и трябва да са налице причини за неотложност (член 1413 от Съдебния кодекс). Разрешението трябва да бъде поискано чрез молба *ex parte* (член 1417 от Съдебния кодекс). Една и съща молба не може да се използва едновременно за заповед на движима вещ и възбрана върху недвижим имот. За възбрана върху недвижим имот винаги се изисква отделна молба.

Съдията по обезпеченията ще постанови решение не по-късно от осем дни след депозиране на молбата (член 1418 от Съдебния кодекс). Съдията може да реши да откаже необходимото разрешение или да го предостави на кредитора, изцяло или частично. Решението на съдията по обезпеченията трябва да бъде връчено на длъжника. Решението се издава на съдебния изпълнител, който след това предприема необходимите действия, за да го върчи.

Съществува едно важно изключение от това правило, при което не се изисква разрешението на съдията по обезпеченията: всяко съдебно решение представлява разрешение за налагане на обезпечителен заповед по отношение на издадени присъди (член 1414 от Съдебния кодекс). Тук също трябва да е налице неотложност. Съдебното решение просто трябва да бъде предадено на съдебен изпълнител, който ще предприеме необходимите действия, за да наложи заповед върху вещите.

Обезпечителният заповед може да се преобразува в изпълнителен заповед (членове 1489–1493 от Съдебния кодекс).

2.1.2. Изпълнителен заповед по съдебно решение

А. Общи положения

Изпълнителен заповед по съдебно решение може да се извърши само въз основа на изпълнително основание (член 1494 от Съдебния кодекс). Съдебните решения и нотариалните актове могат да бъдат приведени в изпълнение само въз основа на издаване на заверен препис или оригинал, придружени от формулировка за привеждане в действие, постановена с кралски указ.

Решението на съда се връчва предварително на ответника (член 1495 от Съдебния кодекс). Ако изпълнителното основание е съдебно решение, предварителното му връчване е задължително във всеки случай, за да се уведоми длъжникът. Ако изпълнителното основание обаче е нотариален акт, това не е необходимо, тъй като длъжникът вече ще е запознат с него. Допустимите срокове за преразглеждане и обжалване започват да текат при връчването на съдебното решение. Сроковете за обжалване водят до спиране на изпълнителен заповед по съдебното решение (но не и на обезпечителен заповед) в случаите, когато на страната е било разпоредено да заплати определена парична сума. Предварителното изпълнение (съдебното решение подлежи на предварително изпълнение) представлява изключение от суспензивното действие на обичайните процедури по преразглеждане или обжалване.

Вторият етап от усилията на кредитора да извърши принудителна продажба на имуществото е заповед за плащане (член 1499 от Съдебния кодекс). Това е първото действие по принудително изпълнение и

последното предупреждение към длъжника, който на този етап все още може да избегне запора. След издаването на заповедта за плащане е предвиден изчаквателен период, който е един ден за запор на движими вещи (член 1499 от Съдебния кодекс) и 15 дни за възбрана върху недвижим имот (член 1566 от Съдебния кодекс). Заповедта трябва да се връчи на длъжника и представлява уведомление за неизпълнение и искане за плащане. Принудителното изпълнение може да послужи само за събиране на суми, обявени в заповедта за плащане.

След като изтече изчаквателният период, вещите могат да бъдат запорирани/възбранени. Това става чрез призовка от съдебен изпълнител. Следователно принудителното изпълнение се осъществява чрез посредничеството на компетентно длъжностно лице. Длъжностното лице се приема за представител на кредитора; функцията на този служител е определена по закон и той действа под надзора на съда. Той има договорна отговорност по отношение на кредитора и извъндоговорна отговорност по отношение на трети страни (съгласно закона и на основание нарушаване на общото задължение за полагане на грижа).

В срок от 3 работни дни съдебният изпълнител изпраща запорно съобщение до Централния регистър за запорни съобщения, упълномощаване, възлагане, колективно уреждане на дългове и възражения (*Centraal Bestand van berichten van beslag, delegatie, overdracht en collectieve schuldenregeling en van protest*) (член 1390, параграф 1, Съдебен кодекс). Съобщението е задължително както за запор на движими вещи, така и за възбрана върху недвижими имоти. Налагането на изпълнителен запор по съдебно решение или предприемането на производство по поделяне не е възможно, без преди това да се направи справка със запорните съобщения в Централния регистър за съобщенията (член 1391, параграф 2, Съдебен кодекс). Това правило е въведено, за да се предотвратят ненужни запори и да се подсили колективното измерение на запора.

Б. Изпълнителен запор по съдебно решение: движими вещи

За изпълнителен запор по съдебно решение на движими вещи се изисква заповед за плащане, срещу която длъжникът има право да възрази. Запорът се извършва с призовка от съдебен изпълнител и на първо време представлява обезпечителна мярка: вещите не са преместени и не е налице промяна в собствеността и ползването им. Възможно е също да се наложи запор на вещи с местоположение, различно от дома на длъжника, и в помещения на трета страна.

В случай на движими вещи запорът не се ограничава до само една процедура, но на практика, предвид свързаните с това разходи, няма смисъл да се налага втори запор върху същите вещи. Когато се стигне до пропорционалното поделяне на постъпленията от продажбата на вещите на длъжника, участват и другите ищци, освен този, който е извършил запора (член 1627 и сл. от Съдебния кодекс).

За запора трябва да се изготви официален доклад. Принудително отнетите вещи ще бъдат продадени не по-рано от един месец след връчването или уведомлението за преписа на официалния доклад от запора. С този срок се цели длъжникът да получи последна възможност да избегне продажбата. Продажбата трябва да бъде оповестена пред обществеността посредством плакати и съобщения във вестниците. Тя се провежда във аукционна зала или на обществен пазар, освен ако не е подадено искане за друго, подходящо място. Продажбата се провежда от съдебния изпълнител, който изготвя официален доклад и събира постъпленията от продажбата. В срок от 15 дни след това съдебният изпълнител поделя пропорционално постъпленията (член 167 и сл. от Съдебния кодекс). Обикновено тази процедура се урежда по взаимно съгласие, ако не се стигне до такова, случаят се отнася до съдията по обезпеченията.

В. Изпълнителен запор по съдебно решение: недвижим имот (членове 1560–1626 от Съдебния кодекс).

Принудителното изпълнение започва с връчването на заповедта за плащане.

Поради това налагането на възбраната се извършва не по-рано от 15 дни и не по-късно от шест месеца след това, като при неспазване на сроковете заповедта спира да има правно действие. Актът за възбрана трябва да бъде вписан в ипотечния регистър в рамките на 15 дни и да бъде връчен в рамките на шест месеца. Актът по вписването на възбраната прави имуществото недостъпно и има правно действие най-много за шест месеца. Невписването на акта прави възбраната недействителна. За разлика от движима вещ, в случай на недвижим имот се прилага принципът за една-единствена

възбрана (имот, който е възбранен веднъж не може да бъде възбранен втори път).

Последната стъпка е подаването на молба до съдията по обезпеченията за назначаване на нотариус, който да изповяда продажбата на вещите и да удовлетвори взискателите. Длъжникът може да подаде възражение до съдията по обезпеченията срещу действията на назначения нотариус. Подробните правила за продажбата на вещите са ясно определени от закона (вж. член 1582 и сл. от Съдебния кодекс). Обикновено продажбата се извършва публично, но по инициатива на съдията или по искане на кредитора, който налага запора, е възможна и частна продажба. Постъпленията от продажбата се поделят между различните взискатели съгласно договорения ред на удовлетворяване (вж. членове 1639–1654 от Съдебния кодекс). Споровете относно реда на удовлетворяване на взискателите се отнасят до съдията по обезпеченията.

2.1.3. Запор върху вземания на длъжника към трети лица

Запорът върху вземания на длъжника към трети лица е запор върху вземания, които длъжникът дължи на трети лица (напр. за доходи от неговия работодател). По този начин третата страна се явява вторичен длъжник на кредитора, който налага запора. Запорът върху вземания на длъжника към трети лица (*beslag onder derden*) не е същото като запорирането на вещи, принадлежащи на длъжника, но намиращи се в помещения на трета страна (*beslag bij derden*).

Вземането, представляващото основанието за запор, е вземането на взискателя по запора по отношение на длъжника по запора. Запорирано вземане е вземането, което лицето, на което се налага запор, има към трета страна/вторичен длъжник.

Подробните правила относно запор върху вземания на длъжника към трети лица могат да бъдат намерени в членове 1445–1460 от Съдебния кодекс (обезпечителен запор) и членове 1539–1544 от Съдебния кодекс (изпълнителен запор по съдебно решение).

2.1.4. Разноски

Освен съдебните разноски има и разноски за съдебния изпълнител, които трябва да се имат предвид в случаите на налагане на запор. Таксите за официалните услуги на съдебния изпълнител са определени в кралски указ от 30 ноември 1976 г. за определяне на тарифите за действията на съдебните изпълнители по граждански и търговски дела и тарифите за някои надбавки (*Koninklijk Besluit van 30 november 1976 tot vaststelling van het tarief voor akten van gerechtsdeurwaarders in burgerlijke en handelszaken en van het tarief van sommige toelagen*) (вж. Федерална публична служба „Правосъдие“ (*Service public fédérale Justice/Federale Overheidsdienst Justitie*)).

3.2 Основни изисквания

А. Обезпечителен запор

Всеки кредитор с вземане, показващо определени характеристики, може да наложи обезпечителен запор, независимо от стойността за запорираните вещи и размера на вземането (член 1413 от Съдебния кодекс).

Първото предварително условие за този вид запор е неотложността: трябва да бъде застрашена платежоспособността на длъжника, което застрашава последваща продажба на активите. Съдът е този, който въз основа на обективни критерии решава дали това условие е изпълнено. Трябва да е налице неотложност, не само към момента на налагане на запора, но и когато се прави оценка на необходимостта да се продължи запора. Налице са няколко изключения по отношение на това условие: запор в случай на подправяне на документи, запор за задължения по менителници и за изпълнение на чуждестранни решения.

Второто условие за обезпечителен запор е, че кредиторът трябва да има вземане. Ако е необходимо вземане, то трябва да отговаря на определени условия (член 1415 от Съдебния кодекс): трябва да е окончателно (не условно), платимо (прилага се и по отношение на гаранции за бъдещи вземания) и фиксирано (размерът е определен или може да бъде определен). От друга страна, естеството и размерът на вземането са без значение. Съдията по обезпеченията решава дали тези условия са

изпълнени, но съдът, който впоследствие разглежда делото, няма да бъде обвързан с това решение.

На трето място, кредиторът, който иска обезпечителен заповор, трябва да е компетентен да го изпълни. Това е действие за контрол (а не ползване), което може, ако е необходимо, да се изпълни от законен представител.

Освен ако кредиторът вече не е получил съдебно решение, се изисква разрешението на съдията по обезпеченията (вж. по-горе). Това не се изисква обаче за обезпечителен заповор върху вземания на длъжника към трети лица или залог, или за ищци, които вече са получили съдебно решение (член 1414 от Съдебния кодекс: всяко решение представлява изпълнително основание). Нотариалните актове също предоставят изпълнително основание.

Б. Изпълнителен заповор по съдебно решение

За изпълнителен заповор по съдебно решение също се изисква изпълнително основание (член 1494 от Съдебния кодекс). Това може да бъде съдебно решение, автентичен акт, изпълнителен лист от данъчните органи, чуждестранно съдебно решение с екзекватура и т.н.

Вземането трябва да бъде посочено в отговарящ на определени критерии акт. Както и при обезпечителния заповор, вземането трябва да е определено, фиксирано и платимо. Алинея втора на член 1494 от Съдебния кодекс гласи, че заповор, наложен, за да се получи плащане на дължим доход на вноски, се прилага също и по отношение на бъдещите вноски, когато те станат изискуеми.

Изпълнителното основание трябва да бъде актуално. Съдията по обезпеченията няма да се съобрази с него, ако взискателят по заповора вече не е кредитор или ако вземането вече е изцяло или частично погасено (тъй като е погасено по давност или е платено, или уредено по друг начин).

4 Цел и естество на принудителните мерки

4.1 Кои видове активи могат да бъдат предмет на принудително изпълнение?

А. Общи положения

На заповор да подлежат само движими вещи и да се налага възбрана само на недвижими вещи, които са във владение на длъжника. Вещи, принадлежащи на трета страна, не могат да бъдат заповорирани или възбранявани, въпреки че е без значение в чие владение са вещите на длъжника към този момент. Поради това при разрешение от съда е възможно да се заповорират вещи в помещения на трета страна (член 1503, Съдебен кодекс).

По принцип кредиторът може да събере задължението само от активите на длъжника към настоящия момент. Само ако длъжникът умишлено изпадне в несъстоятелност, е възможно да се наложи заповор/възбрана върху предишни негови активи. Заповор/възбрана върху бъдещи активи също обикновено не се допуска, с изключение на бъдещи вземания.

По принцип в случай на обезпечителен заповор приходът, получен от заповорирани вещи, остава в лицето, на което се налага заповор. В случай на изпълнителен заповор по съдебно решение обаче приходите също подлежат на заповор и съответно отиват при взискателя по заповора.

Възможно е налагането на заповор върху неподелено имущество, но в този случай принудителната продажба на имуществото се отлага до подялбата му (вж. например член 1561 от Съдебния кодекс). По отношение на съпрузите се прилагат специални правила.

Б. Вещи, отговарящи на условията за налагане на заповор

Вещите трябва да отговарят на условията за налагане на заповор. Определени вещи не могат да бъдат заповорирани. Тяхното освобождаване от заповор трябва да бъде свързано със законова разпоредба или поради естеството на вещите, или с факта, че са тясно свързани с личността на длъжника. Така например не е възможно да се освободят от заповор вещи въз основа предназначението им. Поради това на условията за налагане на заповор не отговарят следните вещи:

- Вещите, изброени в член 1408 от Съдебния кодекс. Това ограничение е въведено, за да се гарантират приемливи условия на живот за длъжника и семейството му.
- Вещи, които нямат пазарна стойност, поради което не могат да бъдат от полза за кредитора.
- Вещи, които са неотчуждаеми, тъй като са тясно свързани с личността на длъжника.
- Вещи, освободени от заповор със специално законодателство (напр. доходите и възнагражденията на малолетно или непълнолетно дете, непубликувани книги и музика, доходи на затворници за положен в затвора труд).
- Работни заплати (заповор върху доходите) и подобни вземания обикновено отговарят на условията за налагане на заповор само до определен размер (вж. член 1409, член 1409*bis* и член 1410, параграф 1 от Съдебния кодекс). Това включва например плащания за издръжка, присъдена от съда на невиновен съпруг. Определени плащания, като например минималната издръжка за живот, са напълно освободени от налагането на заповор (вж. член 1410, параграф 2 от Съдебния кодекс). Ограниченията по отношение на допустимостта за заповор обаче не се прилагат по отношение на ищци, които искат събиране на задължения за издръжка и чийто вземания са с предимство (вж. член 1412 от Съдебния кодекс).

В миналото държавата се е ползвала с имунитет към действията по принудително изпълнение, което е довело до невъзможност да се заповори държавно имущество. Сега с член 1412*bis* от Съдебния кодекс това е леко променено.

Съществуват специални правила, уреждащи възбрана върху кораби и въздухоплавателни съдове (за обезпечителен заповор: вж. членове 1467–1480 от Съдебния кодекс, а за изпълнителен заповор по съдебно решение: вж. членове 1545–1559 от Съдебния кодекс.)

V. *Kantonnement*

Когато се заповори дадена вещь, заповорът обикновено се прилага към вещи като цяло, дори ако нейната стойност надхвърля размера на вземането. Това е много неблагоприятно за длъжника, тъй като вещи става напълно недостъпна за него. Поради това белгийският законодател е предвидил наредба за съдебен депозит (*kantonnement*): длъжникът депозира определена сума и му се позволява да си възстанови ползването на вещи (вж. членове 1403–1407*bis* от Съдебния кодекс).

4.2 Какви са последиците от принудителните мерки?

A. Заповор

От момента на заповоране на вещи длъжникът губи правото да се разпорежда с тях. Заповорът обаче не предоставя на вискателя по заповора вземане с предимство. Лишаването от право означава, че длъжникът вече няма право да отчуждава вещи или да ги обременява с тежест. Вещите обаче продължават да бъдат във владение на длъжника. На практика в ситуацията няма промяна; правното положение обаче е различно.

Санкцията за нарушаването на това лишаване от право е, че действията, предприети от лицето, на което се налага заповор, не са обвързващи по отношение на вискателя по заповора.

Лишаването от право обаче е само относително, в смисъл че се прилага само в полза на вискателя по заповора. Останалите ищци винаги трябва да се нагаждат към колебанията в активите на длъжника. За тях обаче това е просто въпрос на присъединяването им към заповор, който вече е наложен.

Лишаването от право е първият етап в процеса на продажба на активите. Вещите се поставят под надзора на съда. Така изпълнителният заповор на първо място има и обезпечителна функция.

B. Заповор върху вземания на длъжника към трети лица

Тази форма на заповор премахва контрола върху цялото заповорано вземане, независимо от стойността на вземането, което е основание за заповора. Лицето, на което е връчена заповедта за заповор, може да извърши частично плащане (*kantonneren*). Действия, които възпрепятстват вземането, не могат да бъдат противопоставени на вискателя по заповора. След връчването на заповедта за заповор върху вземания на длъжника към трети лица не може да се изготви друго споразумение между лицето, на което се налага заповор, и третото задължено лице.

4.3 Какъв е срокът на действие на тези мерки?

А. Обезпечителен запор

Обезпечителният запор има правно действие за срок от три години. В случай на запор на движима вещь и запор върху вземания на длъжника към трети лица тригодишният период започва да тече от датата на издаване на заповедта или призовката (членове 1425–1458 от Съдебния кодекс). В случай на възбрана върху недвижим имот датата на вписването ѝ в ипотечния регистър се определя като начало на тригодишния период (член 1436 от Гражданския кодекс).

Срокът може да бъде удължен, ако има достатъчно основателни причини за това (членове 1426, 1459 и 1437 от Съдебния кодекс).

Б. Изпълнителен запор по съдебно решение

В случай на изпълнителен запор по съдебно решение максимален период на правно действие има само заповедта, която предшества запора. За този вид запор периодът е десет години в случай на движима вещь (обичайният срок, тъй като не се прилагат специални разпоредби) и шест месеца в случай на недвижим имот (член 1567 от Съдебния кодекс). За възбрана върху кораби срокът е една година (член 1549 от Съдебния кодекс).

5 Има ли възможност за обжалване на решението, с което се постановява такава мярка?

А. Обезпечителен запор

Ако съдията по обезпеченията откаже разрешение за обезпечителен запор, заявителят (т.е. кредиторът) може да обжалва решението пред апелативния съд в рамките на един месец. Това е процедура *ex parte*. Ако въз основа на обжалването се допуска запор, длъжникът има правото да образува производство на трета страна срещу решението (вж. член 1419 от Съдебния кодекс).

Ако съдията по обезпеченията разреши обезпечителен запор, длъжникът или всяка друга заинтересована страна може образува производство на трета страна срещу решението. Крайният срок за това е един месец и производствата се образуват в съда, постановил решението. Тогава съдът ще постанови решението си пред всички страни. Производствата на трета страна обикновено нямат суспензивно действие (вж. член 1419 и член 1033 от Съдебния кодекс).

Когато обезпечителен надзор може да бъде наложен без съдебно разрешение, длъжникът може да го обжалва, като подаде молба до съдията по обезпеченията за вдигане на запора (член 1420 от Съдебния кодекс). Това е процедура за оспорване на запор и се счита за бързо производство, а ако е необходимо, се придружава от налагането на наказателно плащане. Основанията за иска могат да включват липсата на неотложност (Cass. 14 септември 1984 г., Arr. Cass 1984-85, 87).

Ако има промяна в обстоятелствата, до съдията по запора може да бъде подадена молба да измени или оттегли запора или от лицето, на което се налага запор (чрез призоваване на всички страни да се явят пред съдията по обезпеченията), или от вискателя по запора, или от посредник (чрез подаване на молба).

Б. Изпълнителен запор по съдебно решение

Длъжникът може да подаде възражение срещу заповедта за плащане, като по този начин оспорва нейното правното действие. За това няма законоустановен срок и възражението няма суспензивно действие. Основанията за възражението включват процедурни недостатъци и гратисен период (ако изпълнителното основание е нотариален акт).

Длъжниците могат да подадат възражение до съдията по обезпеченията срещу продажбата на вещите си, но това възражение също няма суспензивно действие.

Ищци, различни от вискателя по запора, могат да възразят срещу продажната цена, но не и срещу

самата продажба.

Трета страна, която твърди, че е собственик на запорираните вещи, също може да подаде възражение до съдията по обезпеченията (член 1514 от Съдебния кодекс). Това е процедура по събиране и има суспензивно действие.

Страната, която желае да изпълни решението, получава само един заверен препис. Той се издава от регистъра при плащане на такса (такса за издаване).

Формуляр за изпълнение:

„Ние, Филип, крал на белгийците,

На всички присъстващи и идващи, да бъде известно:

- Наредваме и повеляваме всички призовани съдебни изпълнители да изпълняват това решение, присъда, заключение, заповед или акт;
- Че нашите главни прокурори и прокурори в първоинстанционните съдилища ще го изпълняват и че всички ръководители и служители на публичните органи ще им оказват съдействие, ако това се изисква по закон;
- В свидетелство за това решението, присъдата, заключението, заповедта или актът е подписан и подпечатан с печат на съда или на нотариус.“

За действия, свързани с изпълнението на съдебно решение или нотариалния акт, съдебният изпълнител отговаря пред съдията по обезпеченията. По въпроси, свързани с етиката, той отговаря пред прокуратурата и регионалния клон на камарата на съдебните изпълнители.

Регистър по местонахождение на вещите (член 1565 от Съдебния кодекс). Регистърът предоставя информация за недвижими имоти, напр. имуществени права, ипотeki, учредени върху имуществото.

Т.е. всички страни по делото.

6 Подлежи ли принудителното изпълнение на ограничения, по-специално във връзка със защитата на длъжника или сроковете?

Съдебният кодекс включва различни правила относно вещите, които не отговарят на условията за налагане на запор (членове 1408–1412*quater* от Съдебния кодекс).

Взискателите могат да търсят вземания срещу определени материални движими вещи: които са необходими за ежедневието на лицата, на които се налага запор, и техните семейства; за изпълнение на професионалните им задължения или за продължаване на обучение, или образование на лицата, на които се налага запор, и техните деца на издръжка, живеещи на същия адрес (вж. член 1408 от Съдебния кодекс). Частично освобождаване от запор и възлагане се прилагат по отношение на приход от работа и други дейности, както и надбавки, пенсии и други приходи.

Праговете, на които се основава пълното или частично освобождаване от запор, са определени в член 1409, параграф 1 от Съдебния кодекс и се индексират ежегодно. Сумите по тарифите на допустимите суми за запор или възлагане нарастват прогресивно, ако длъжникът има деца на издръжка.

Предявеното вземане с оглед на изпълнението на съдебната заповед по принцип подлежи на срок с обща давност, т.е. 10 години.

Тази уеб страница е част от „Вашата Европа“.

Ще се радваме да получим вашите [коментари](#) относно полезността на предоставената информация.

■ Последна актуализация: 15/12/2020

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.